

Brussel, 23 januari 2012

Trierstraat 31-33
1040 Brussel

Beste collega,

Wij richten ons niet vaak rechtstreeks tot u. Maar nu vragen wij vijf minuutjes van uw tijd.

U hebt het ook al gehoord: op 30 januari is er een nationale actie- en stakingsdag. ABVV, ACV en ACLVB namen deze beslissing omdat het beloofde overleg met de regering maar niet echt van de grond komt, ondanks alle inspanningen van de vakbonden en ondanks de mooie beloften van de regering vóór de kerstvakantie.

Het ACV zal op maandag 30 januari staken, informeren, sensibiliseren en tal van acties organiseren voor een echt sociaal en rechtvaardig beleid voor jongeren, werknemers, werkzoekenden en gepensioneerden. COC, als deelorganisatie van het ACV, onderschrijft deze acties volmondig.

Waarom vindt ook COC deze acties noodzakelijk?

Hiervoor zijn verschillende redenen.

1. Omdat ook COC opkomt voor werkbaar werk. Voor jobs die in de praktijk wel echt realiseerbaar zijn onder goede arbeidsomstandigheden. Wij komen niet alleen op voor uw job, maar ook voor die van uw kinderen, van uw leerlingen, studenten en cursisten.
2. Omdat ook COC ijvert voor leefbare inkomens. Voor u, voor uw kinderen, voor uw leerlingen, studenten en cursisten...
3. Omdat ook COC wil dat u, uw kinderen, uw leerlingen, studenten en cursisten... in de toekomst alle kansen krijgen om vooruit te kunnen gaan in het leven.
4. Omdat ook COC een goed evenwicht tussen arbeid en privéleven zeer belangrijk vindt. Niet alleen nu voor u, maar later ook voor uw kinderen, voor uw leerlingen, studenten, cursisten ...
5. Omdat ook COC het nodig vindt dat mensen met tegenslag (ziekte, werkloosheid...) recht hebben op een goede sociale bescherming. Niet alleen nu, maar ook later.

6. Omdat ook COC ijvert voor leefbare pensioenen. U, uw kinderen, uw leerlingen, studenten en cursisten hebben daar recht op.

De quasi-zekerheden die we vandaag nog hebben, komen in het gedrang door het regeerakkoord van de regering Di Rupo. Er zal zwaar bespaard worden op de kap van de werkenden, werkzoekenden en gepensioneerden. En dat zal leiden tot nog meer ongelijkheid en meer armoede.

In een latere fase zal aan onderwijs, dus aan u, gevraagd worden hier een mouw aan te passen. U zal de ongelijkheden mogen wegwerken. Precies alsof het onderwijs kan rechte trekken wat in de maatschappij structureel fout loopt. Maar als u dat niet kan, hoe goed u ook uw best doet, zal u toch met de vinger gewezen worden. Terwijl onderwijzers geen ongelijkheden zouden moeten wegwerken als politici ze niet lieten ontstaan!

Het gaat ook het onderwijs aan...

De Vlaamse Regering is bevoegd voor het Vlaamse onderwijs. Maar de maatregelen met een verregaande invloed op de arbeidsomstandigheden van de personeelsleden van het onderwijs komen ook van de federale regering. En de 50+'ers worden niet alléén gevat! Enkele voorbeelden.

1. **De pensioenleeftijd zal stijgen.** Langer werken is de boodschap. Of u het nu eens bent met deze boodschap of niet, de Vlaamse Regering heeft geen geld om dat langer werken ook meer werkbaar te maken. En als oudere collega's langer moeten werken, betekent dat dat hun jongere collega's langer in de onzekerheid verkeren.

2. Een hogere pensioenleeftijd leidt ongetwijfeld tot een **verhoogde uitstapleeftijd**. Jongere collega's zullen hiervan de dupe zijn. Ze worden minder vlug benoemd en hun werkonzekerheid vergroot.

3. **De combinatie werk-gezin zal moeilijker worden.** Ook in het onderwijs. De halftijdse loopbaanonderbreking voor de 50+'ers in het onderwijs verdwijnt. Oudere werknemers blijven dus langer aan de slag. Weer met gevolgen voor de jongere collega's.

4. Het stelsel van de **loopbaanonderbreking** wordt op termijn vervangen door het stelsel van het **tijdskrediet**. Wie dat stelsel kent, weet dat dit een **sociale achteruitgang** is. In de eerste plaats voor de jongeren. Zij zijn hiervan dus het eerste slachtoffer.

5. Het overheidspensioen is een goed pensioen. Het **gelijkschakelen van de pensioenstelsels** wordt een gelijkshakeling naar beneden. Deze maatregel treft niet zozeer de oudere collega's, maar juist de jongere personeelsleden.

6. Tijdelijke personeelsleden, dus vooral jongere collega's, kunnen ook werkloos of ziek worden. Ze zullen dan kunnen 'genieten' van **lagere uitkeringen** en gedwongen worden jobs te aanvaarden waarvoor ze niet opgeleid zijn. Het kan ook uw kinderen overkomen.

7. Ook onze kinderen, leerlingen en studenten die geen werk vinden, zullen langer moeten **wachten op uitkeringen**. Hebben we daar al eens bij stil gestaan?

8. Nieuwe besparingen komen eraan. Het **niet-indexeren van lonen en uitkeringen** raakt jong en oud. Maar collega's met jonge kinderen, collega's die een huis afbetalen... zullen dat toch wel sneller voelen dan de oudere collega's.

Ook in het onderwijs krijgen wij van jongeren dikwijls te horen dat vakbonden alleen opkomen voor de belangen van de oudere collega's. Niets is minder waar. Bovenstaande voorbeelden tonen aan dat de meeste maatregelen die de overheid wil nemen nefaste gevolgen hebben voor de jongere collega's. Het is voor hun toekomst dat wij opkomen. Aan de jongere collega's vragen wij dat zij mee opkomen voor hun rechten. Dat zij zich eens bezinnen over de vraag in welke wereld zij zouden opgegroeid zijn als er geen vakbonden geweest zouden zijn?

Onrechtvaardige verdeling van de inspanningen

De vakbonden, waaronder de onderwijsvakbonden, hebben jarenlang gestreden voor sociale vooruitgang, voor een betere combinatie arbeid-gezin, voor een solidaire maatschappij waarbij de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen. Dat alles komt in het gedrang door de asociale maatregelen van de regering en door het neoliberale beleid van Europa. Er worden veel inspanningen gevraagd aan de gewone mensen, maar aan de hoge inkomsten wordt quasi niet geraakt. Er komt geen vermogensbelasting. Bedrijven die honderden miljoenen winst maken, betalen geen eurocent belasting dankzij de notionele intrestaftrek en andere fiscale voordelen. Maar ondertussen wordt het leven wel duurder. De prijzen voor elektriciteit, water en verwarming stijgen zienderogen. Banken nemen risico's met ons geld en verhalen hun verliezen op de kleine spaarder. Winstbejag is daar niet vreemd aan. De kabel-tv wordt duurder, de aftrek voor hypotheekleningen staat onder druk en de premies voor milieuvriendelijke investeringen worden ongedaan gemaakt. Wanneer besparingsmaatregelen al noodzakelijk zijn, horen de gevraagde/geëiste inspanningen ook wel rechtvaardig verdeeld te zijn.

En er komt nog meer op ons af

Iedereen weet dat er bijkomend gesaneerd zal worden. Niet alleen door de federale regering, maar ook door de Vlaamse. De volgende weken zal duidelijk worden waar en hoe. Iedereen weet dat sommigen er hardop van dromen om de indexering van de lonen en uitkeringen af te schaffen. Anderen vinden dat de nu getroffen besparingsmaatregelen nog niet ver genoeg gaan. Dat de federale regering zich te schoorvoetend opstelt ten aanzien van de directieven van Europa. Het laat zich raden dat de volgende stap naar een collectieve verarming vooral weer de werkende bevolking zal treffen.

Laten we ook niet vergeten dat de gemeenschappen, dus ook Vlaanderen, in het kader van de staatsvorming nieuwe bevoegdheden zullen krijgen. De discussie die vorige week over de hypothecaire leningen gevoerd werd, heeft ons ondertussen geleerd dat deze overdracht van bevoegdheden niet per definitie zal leiden tot meer welvaart.

Als we nu niet reageren, dan hoeven we dat nooit meer te doen

Nu reageren is de boodschap. Bepaalde regeringsbeslissingen kunnen niet meer ongedaan gemaakt worden. We maken ons daarover geen illusies. Maar er is nog ruimte voor bijsturingen, voor sociale correcties. Daarover was overleg beloofd, maar dat overleg komt te traag op gang en een goede afloop daarvan is verre van zeker. Daarenboven moeten we nu durven zeggen dat besparingen rechtvaardig verdeeld moeten worden. Ze kunnen niet alleen op de rug gebeuren van de werkenden en de sociaal verzekerden.

Om al deze redenen roept ook COC op om deel te nemen aan de actie- en stakingsdag op 30 januari. Soms is het nodig om een vuist te maken. Al was het maar om erger te voorkomen. Nu is dat moment gekomen. Samen met onze collega's uit de andere sectoren. Onderwijs mag niet afzijdig blijven. Als we nu niet reageren, dan hoeven we dat nooit meer te doen. **Bent u in staat om te staken, doe het dan.** Kan het om eender welke reden echt niet, toon dan begrip voor uw stakende collega's en steun hen waar u dat kan. Zij komen immers niet alleen op voor hun belangen, maar ook voor die van u. En voor die van uw en onze kinderen, uw en onze leerlingen, uw en onze studenten, uw en onze cursisten.

Wij danken u voor uw solidariteit.

Vriendelijke groeten

Jos Van Der Hoeven
Secretaris-generaal COC

Eric Dolfen
Nationaal voorzitter COC